

was hij daar schepen (1), niettegenstaande de over hem uitgesproken censuur nog niet was opgeheven.

De dichterlijke waarde van het stuk, dat tot zooveel onaangenaamheden aanleiding had gegeven, is m. i. niet hoog aan te slaan, niettegenstaande de groote lofredenen daarop gehouden o. a. door Scheltema. Het is eene opsomming van de voordeelen van een denkbeeldig goed; eene navolging van den *Lof der Zotheid*, voor zoover ook daarin eene vijandin der wijsheid haar eigen lof verkondigt, enkele denkbeelden ontleenend aan een Latijnsch werk *De vanitate scientiarum* van Henricus Cornelius Agrippa van Nettesheim; de verdediging van een paradox, het laten zien van 't goede in hetgeen doorgaans slecht genoemd wordt, eene ontleding van denkbeelden door 't verstand, geen ontboezeming van diepgevoelde indrukken.

Met zijn bundel *Roseliins Oochies ontleedt* heeft Jonctys overal goedkeuring gevonden. Niet alleen bij zijn tijdgenooten, maar tot zelfs in den tegenwoordigen tijd, en indien zijn persoon nog heden ten dage belangstelling wekt, dan is het door die zangerige minnedichtjes, die, ofschoon in 1639 uitgegeven (2), in zoo zuivere taal en ongekunstelden vorm, den machtigsten aller hartstochten bezingen, dat zij zich nog met genoegen laten lezen, en het vermoeden van zoo hoogen ouderdom niet wekken. Mogen sommige beoordeelaars gemeend hebben, dat er

---

(1) Als schepen gebruikte hij het volgende zegel: drie ketelhaken, boven de middelste eene zespuntige ster en daaronder een manshoofd; als helmteeken een ketelhaak. Het randschrift is: »S. Daniel Jonktys.»

(2) Een eerste druk van 1620 of 1623, waarvan Scheltema spreekt, kan er niet bestaan, omdat het al te onwaarschijnlijk is, dat Jonctys reeds voor zijn tiende of dertiende jaar die gedichten zou hebben geschreven.